

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๖

ยอมรับพระพุทธเจ้าแล้วหรือ

ก่อนจ้งหัน

วันนี้เห็นพี่น้องชาวพุทธเราจำนวนมากเต็มศาลาเลย ทั้งข้างนอกข้างในเต็มไปหมด หลวงตาชื่นใจ ถ้าธรรมเข้าสู่ใจแล้วจะมีความสงบร่มเย็น ถึงจะจนก็จนเถอะคนเรา ลงมีธรรมสมบัติเข้าสู่ใจแล้วจะชุ่มชื่นเบิกบานอยู่ในจิต ไม่เหมือนสิ่งภายนอกซึ่งอาศัยชั่วกาลเวลา แล้วก็ไม่ค่อยแน่นอนนัก ได้มาเสียไปๆ อยู่กับความเสียหาย ได้มาเสียหาย เสียไปเสียหาย หาความแน่นอนไม่ได้ แต่จำต้องอาศัยเขา เราก็ให้รู้ว่าเป็นเครื่องอาศัย ชั่วกาลเวลาในภพหนึ่งๆ ในอรรถภาพมนุษย์เราที่เป็นมา อาศัยสิ่งใดก็จำต้องอาศัยสิ่งนั้น เช่น ควายเขากินหญ้า เขาต้องอาศัยหญ้า เรากินอะไรเราก็อาศัยอันนั้น นี่เป็นไปตามภพตามชาติ

แต่เรื่องบุญเรื่องกุศลนั้นเป็นแก้วสารพัดนึก มีอยู่ภายในใจแล้วนี่อะไรเป็นมาๆ เป็นเครื่องทิพย์ภายในจิต ไปที่ไหนเครื่องทิพย์ก็รอบตัวๆ นี่ละธรรม ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้นะ เรื่องธรรมเรื่องโลก โลกคือสิ่งที่เป็นภัยต่อกันกับธรรม ธรรมเป็นคุณต่อจิตใจของเราให้นำไปปฏิบัติ ชาติไทยของเราเป็นชาติแห่งชาวพุทธ อย่าปล่อยอย่าวาง เอาแต่เรื่องของกิเลสตัณหาครอบบ้านครอบเมืองครอบหัวใจ ติดดินตลอดเวลา นี่คือเรื่องของกิเลส จะพาคนมีความสุขตายใจไม่ได้แน่ ถ้าอาศัยธรรมแล้วเย็น จนก็เย็น มีก็เย็น อยู่ในจิตใจนั้นแหละ ชุ่มอยู่นั้น พวกกันจำเอาทุกคน

นี่พระท่านก็ไปเรื่อยมาเรื่อย ตอนนี้ก็ลาไปเรื่อย ไปทางไหนเราก็ถาม นี่ไปทางไหนไปทางโน้นทางนี้ เราพอใจ เออ ไป ถ้าที่ไหนไม่สนิทใจอาจจะมีค้ำกันบ้าง หรือค้ำกันจริงๆ เพราะไปหาธรรม ไปในป่าในเขา พระท่านไปหาธรรมไปหาในป่าในเขานั้น ที่เป็นที่สงบเบญจบ หาธรรมได้สะดวกสบายกว่าที่จุ่นจ้านวุ่นวาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นข้าศึก หาธรรมจึงต้องหาอย่างนั้น แต่เราหาทั้งธรรมหาทั้งโลก เวลาเข้าวัดก็ให้เข้า เวลาเข้าบ้านก็เข้า อยู่แล้ว งานการทางบ้านให้มี งานการทางวัดให้มี อยู่ภายในใจของเรา นี้ถูกต้องดีงามนะ ต่อนี้ไปจะให้พร

หลังจ้งหัน

(ศิษย์อ่านหนังสือกราบนิมนต์หลวงตาไปรับผ้าป่าช่วยชาติ และแสดงพระธรรมเทศนา จากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร เขตจตุจักร ประธานคณะกรรมการจัดงาน ในวันอาทิตย์ที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๗:๐๐ น. ณ สวนสมเด็จพระสิริกิติ์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร) อันนี้ก็น่าฟัง ส่วนว่าเขานิมนต์มาก็ที่น่าฟังอยู่ เรียกว่าเขายอมรับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่ามีจริง เป็นผู้แสดงเรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ แก่สัตว์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายยอมรับ นี่เรียกว่ายอมรับพระพุทธเจ้า เรานำมาแสดงเราก็เอาออกจากสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นแล้วมาแสดง

ที่ว่าไม่สะทกสะท้านเราก็เป็นจริง ๆ ตามศาสตาดองค์เอกพาเป็น ธรรมก็เป็นจริง ๆ ในหัวใจ สังฆะก็เราเป็นผู้ปฏิบัติจริง ๆ จนปรากฏผลขึ้นมา ไม่สะทกสะท้านจริง ๆ ในสามแดนโลกธาตุนี้เรียกว่าเราไม่มี ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็เป็นกรรมของสัตว์ ดีชั่วของสัตว์ สำหรับเรานี้ได้พิสูจน์เต็มกำลังความสามารถแล้ว หลักพุทธศาสนาเราจึงขึ้นขึ้นเลย ว่าพุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก หาความตำหนิติเตียนตรงไหนไม่ได้เลยแม้เม็ดหินเม็ดทราย รู้ชัดตรงไหนเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงรู้แล้ว เห็นแล้ว สอนไว้แล้ว ก็ย้อนเข้ามาหาความโง่ของตัวเอง ๆ เรื่อย หมอบเรื่อย ๆ จนกระทั่งโลกธาตุว่างไปเสียหมด ตามที่พระพุทธเจ้าว่า สุกญัตโต โลภํ อเวกขสฺสุ อันนี้พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วมันก็จำขึ้นมา ทีนี้มันก็เป็นแบบเดียวกัน จึงหาทางสงสัยไม่ได้

ทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อประจักษ์ในใจแล้ว ไม่มีอะไรจะใหญ่ยิ่งกว่าความประจักษ์ในหัวใจตนเอง พูดออกได้ แสดงได้ทุกสิ่งทุกอย่างดังพระพุทธเจ้าทรงแสดง แต่ก่อนพระองค์ทรงปรารภนาโผธิญาณมา เฉพาะองค์ปัจจุบันของเรานี้ ๔ อสงไขย แสนมหากัป พระองค์ก็ไม่เคยทรงรู้ ทรงเห็น ทรงแสดงบอกแก่สัตว์โลกทั้งหลายเรื่อยมา จนกระทั่งวันตรัสรู้ขึ้นขึ้นมาเป็นโลกวิทู รู้แจ้งโลกอย่างถนัดชัดเจนไม่สงสัย นำธรรมนี้มาแสดงสั่งสอนสัตว์โลกเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ผู้ปฏิบัติก็รู้ตามเห็นตาม ปรากฏเป็น สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ แก่พวกเรา คือท่านเหล่านี้เป็นพยานของพระพุทธเจ้าร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ออกมาจากธรรมที่เลิศเลอ สักขีพยานก็เป็นมาเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งปัจจุบัน ไม่มีอะไรบกร่องสำหรับบรรดธรรมที่พร้อมอยู่แล้วสำหรับผู้ปฏิบัติ จะพึงรู้พึงเห็นตามกำลังความสามารถของตนเป็นลำดับลำดับ

ที่พูดมาเรื่อย ๆ ตลอดจนกระทั่งบัดนี้ที่สอนโลกอย่างเปิดเผย เราก็แสดงมาด้วยความ จะว่าแบบโลกว่าอาจหาญ แต่เราไม่เคยมีความรู้สึกว่าจะอาจหาญไม่อาจหาญ แน่ต่อ

ความจริงว่างั้นเลย แน่ต่อความจริงที่รู้ที่เห็นนำออกมาแสดง จะว่าอาจหาญหรือไม่อาจหาญก็แล้วแต่ สำคัญอยู่ที่ความแนใจในความจริง เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการในธรรมทุกชั้นจึงไม่มีสงสัยเลย ฟังแต่ว่าไม่สงสัยเลย ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ออกมาทุกบทุกบาท เทศนาว่าการมาแล้ว ใครจะถอดเทปออกไปไหน ไปตรวจที่ไหน ๆ ให้เราได้ตรวจแก้เราไม่มี ว่าเราเทศน์ผิดไปตรงนั้นมาแก้ใหม่ไม่มี จนกระทั่งปัจจุบันนี้เทศน์อยู่อย่างนี้ละ ในธรรมทุกชั้นและเทศน์ทุกกัณฑ์เราไม่มีที่จะได้แก้ไข

ที่อ่านก็อ่านพอเป็นพยานสำหรับคนที่โลเล ๆ อยู่ นั่น ว่าเป็นพยานว่าผ่านท่านแล้ว ผ่านไม่ผ่านก็ผ่านแล้วตั้งแต่เทศน์ออกแล้ว สมบูรณ์แบบไปแล้วในธรรมทุกชั้น ไม่ว่าจะชั้นหยาบ ชั้นกลาง ชั้นละเอียด สูงสุด ไม่มีธรรมชั้นใดที่เราจะเทศน์ด้วยความไม่แนใจ แนใจในธรรมทุกชั้น ว่าอาจหาญหรือไม่อาจหาญก็ตาม จะพูดให้ชัดเจนก็คือว่าออกจากความแนใจ ใครเชื่อไม่เชื่อไม่สำคัญ ยิ่งกว่าความแนใจตามความจริงที่รู้ที่เห็นนี้เท่านั้นเอง นี่หลักใหญ่อยู่ตรงนี้

เพราะฉะนั้นวันนี้จึงได้พูดตอนเช้า เห็นประชาชนเข้ามาในวัดในวาเรารู้สึกยิ้มแย้มแจ่มใส อนุโมทนาสาธุการกับจิตใจของชาวพุทธเราที่น้อมเข้าสู่ธรรม จะนำความสุขเข้ามาสู่ใจไม่สงสัย เรื่องมันกระเด็นไปข้างนอกมีแต่เข้าหาไฟเผาไฟเสียมากต่อมาก ที่จะเล็ดลอดเข้ามาหาอรรถาธรรมเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัยรู้สึกว่ามีน้อย ๆ ถึงได้เรียกว่าเขาโคนับแต่ศาสนามาก็ชนโค-เขาโค ย่นเข้ามา ๆ ชนโค-เขาโค ย่นเข้ามาผู้นับถือพุทธศาสนา ชนโค-เขาโค ย่นเข้ามาหาชาวพุทธเราก็เข้ามาหาเขาโค-ชนโค เข้าใจใหม่ที่พูดนี้เทียบมาเป็นลำดับ ย่นเข้ามาตัวของเราก็คงวันหนึ่ง ๆ มีแต่ชนโคเต็มตัว เขาโคคือคิดเรื่องอรรถเรื่องธรรมมีน้อยมาก เข้าใจใหม่ นอกนั้นคิดแต่เรื่องชนโคทั้งนั้น เข้าใจ นี้ละย่นเข้ามาซิเป็นอย่างนั้น

เริ่มแต่ศาสนาที่มีทั่วโลกเข้ามาเป็นลำดับ เป็นศาสนาเขาโคหรือชนโคก็แล้วแต่พิจารณาเอา ความจริงมีอยู่ให้วินิจฉัยเอง พูดไปแล้วให้พิจารณาตามนั้นก็แล้วกัน ย่นเข้ามาถึงผู้นับถือศาสนาที่เป็นเขาโคหรือชนโคก็แล้วแต่เถอะ เข้ามาอีก มันก็มีแต่ชนโค ๆ เต็มตัว ย่นเข้ามาหาเราก็คงมีแต่ชนโคอีก โอ๊ย จะให้ว่าอะไร มันเป็นอย่างนั้น ถ้าลองได้เขาโคออกแล้วฝั่งเลย พระพุทธเจ้าออกฝั่งเลย พระสาวกออกฝั่งเลย ไม่มีองค์ไหนสงสัยเพราะธรรมเป็นอันเดียวกัน จิตใจเป็นนักรู้ รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน จึงไม่มีสะทกสะท้าน

อันนี้โลกเขาว่าไม่สะทกสะท้าน คือท่านแน่ต่อความจริง แน่ต่อความรู้ความเห็นที่เป็นจริง ถอดออกมาอะไรนี้ไม่มีสงสัยเลย ผาง ๆ เลย เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา เราที่นำมาสอนโลกเราก็สอนแบบนั้นเหมือนกัน เคยได้ยินไม่ใช่หรือที่เราเคยพูดเสมอเวลาฟ้าดินถล่มอยู่บนหลังเขาวัดตอยธรรมเจดีย์ เคลื่อนคลาดเมื่อไร สด ๆ ร้อน ๆ ปัจจุบันอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งมันออกอุทานผาง ๆ ขึ้นมาเลย มันเคยคิดไว้เมื่อไรเรื่องอุทานอย่างนี้ ไม่เคยคิดเลย

ถึงขนาดที่ว่า เหนอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้และเธอ ๆ ย้ำแล้วย้ำเล่า มันเคยคิดเมื่อไร แล้วมันเป็นยังไงมันเป็นขึ้นมาอย่างนั้นได้ พระธรรมเป็นอย่างนี้ละเธอ พระสงฆ์เป็นอย่างนี้ละเธอ สงฆ์แท้ พุทธแท้ ธรรมแท้ เป็นอย่างนี้เธอ แล้วรวมลงมา เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่ไปได้มาจากที่ไหน ฟังซินะ แล้วหวั่นไหวใคร ใครจะมาค้านยังงั้นไม่เคยหวั่น แต่ก่อนเราก็คิดดูแต่ว่าพุทโธ ธัมโม สังโฆ ตั้งแต่วันรู้จักเตียงสา พุทโธ ธมมัม สังฆัม สรรณัม ติดแนบ ๆ ไป จนกระทั่งก่อนหน้านั้นจะวินาที หรือแยกออกวินาทีก็อะไรก็ไม่รู้แหละนะ มันก็เป็นพุทโธ ธัมโม สังโฆ ตามชั้นของธรรมละเอียดเข้าไป ๆ ยังเป็นพุทโธ ธัมโม สังโฆ อยู่อย่างงั้นนะ

พอฟ้าดินถล่มผางเท่านั้นเอง พุทโธ ธัมโม สังโฆ เข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นั่นเห็นไหม เราเคยคิดไว้ไหมอย่างนี้ มันยังเป็นขึ้นมาได้สด ๆ ร้อน ๆ จากนั้นมาก็โอ้โฮ เกิดมาตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่เรานั้น เราพูดหยาบหรืออย่างนี้ โคตรพ่อโคตรแม่เราถือเป็นเรื่องที่กราบไหว้บูชาอย่างหนัก เข้าใจไหมล่ะ นักขนาดนั้นละโคตรพ่อโคตรแม่ของเรา ยังไม่รู้เคยเห็นอย่างนี้ นี่ความหมาย แล้วเรารู้ได้ยังไง เห็นได้ยังไง นั่น เราอดพ่อแม่เราหรืออย่างนี้ ไซ้ไหมล่ะ เราไม่ได้รอด เราพูดด้วยความเทิดทูนท่าน ตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่เรายังไม่เคยรู้เคยเห็นธรรมประเภทนี้ เรารู้ขึ้นมาได้ยังไง แล้วก็ย้อนเข้ามา อ้อเราปฏิบัติ พ่อแม่ของเราไม่ได้ปฏิบัติ โคตรของเราไม่ได้ปฏิบัติอย่างนี้ นั่นมันยอมรับกัน

พูดอย่างนี้เป็นคำหยาบไหม ท่านทั้งหลายพิจารณาซิ ออกมาด้วยความอุทานจัง ๆ ทีเดียว ถึงขนาดที่ว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ไปหาซิใครมาพูดอย่างนี้ เอ้า ถ้าว่าเราอดนะ เราไม่ได้ไปหามาจากไหน หามาจากความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้วด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ เอ้า หาเข้าไป เจออย่างนั้นแล้วจะหวั่นไหวที่ไหน พระพุทธเจ้าไม่ได้หวั่น พอรู้เท่านั้นสอนโลกสามโลกไปเลย หวั่นที่ไหน อันนี้ก็เหมือนกัน ธรรมนี้ไม่หวั่นกับอะไร ตรงแนวต่อความสัตย์ความจริงเลย

นี่ก็ได้ต่อสู้สำหรับพยายามปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถโดยลำดับลำดับ ตั้งแต่พื้นฐาน เบื้องต้นที่มันหนักแน่น นิ่งร้องให้อยู่บนภูเขาที่เคยพูดให้ฟัง เวลามันหนักแน่น กิเลส มันปิดๆ ตกทะเลๆ อยู่ไม่หยุดไม่ถอย ชัดกันถึงขนาดกุมมึงยังไม่ลืมนะ มันเอาเราหลาย เลยๆ โถ มึงเอากูถึงขนาดนี้เทียวหรือ ๗ ว่าให้กิเลส อย่างนี้ไม่ลืมนะ โถ มึงเอากูถึงขนาด นี้เทียวหรือ ตั้งสติไม่ได้เลย ล้มผล็อยๆ ตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ โถ ขนาดนี้เทียวหรือ กิเลสนี้ เห็นความรุนแรงของมันขนาดนั้น และเห็นความไม่เป็นท่าของเจ้าของขนาดนี้ ถึง ขนาดน้ำตาไหล น้ำตาพุ่งออกมา หือ มึงเอากูถึงขนาดนี้เทียวหรือ

เอาอย่างไร มันมันไม่ถอย เอาละยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย กูจะพิชิต ใหม่ กูจะเอาอีก นี่ความเคียดแค้น แค้นให้กิเลสแค้นสุดขีดสมกับน้ำตาพุ่งนะ นี่ละความ เคียดแค้นอันนี้เป็นธรรม ท่านทั้งหลายให้จำเอาไว้ ความเคียดแค้นให้บุคคลผู้ใดหรือสัตว์ ใดใดเรื่องใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นข้าศึกของตัวนี้เป็น ความเคียดแค้นที่เป็นอรรถเป็นธรรม เป็นทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ไม่ใช่เคียดแค้นแล้ว จะเป็นกิเลสเสมอไปนะ เป็นธรรม อันนี้ประจักษ์ เพราะความเคียดแค้นอันนี้มันฝังลึก เหมือนกับว่าผูกโกรธผูกแค้นกันอยู่กับกิเลสนั้นละ ไปอีก ไปพิชิตมาอีก มาอีกชัดอีกหลาย อีก สู้มันไม่ได้ เอาอีกอยู่อย่างนั้นละ

เคียดแค้นอันนี้มันไม่ได้ถอย จนกระทั่งได้เห็นหน้าเห็นหลังเห็นเรื่องเห็นราวมันไป โดยลำดับๆ ทีนี้ก็ชัดใหญ่เลย นี่ละความเคียดแค้นนะพาให้ชัดไม่ใช่ธรรมดานะ เพราะ ความเคียดแค้นมันไม่จิตไม่จาง พอได้ที่แล้วชัดใหญ่เลยๆ ก็ตั้งพูดให้ฟังแล้วว่า นิ่ง จนกระทั่งกันแตกกันละเป็นยังงี้ นี่ถ้าพ่อแม่ครูจารย์ไม่ได้ว่า กิเลสมันอยู่ในใจนะ มันไม่ อยู่ที่ร่างกายนะ มันยังจะเอาอีกนะนั่น กันแตกก็แตกเถอะถ้ากิเลสไม่แตกยังไม่ถอย นู่นนะ ฟังซิ พอพ่อแม่ครูจารย์ว่า กิเลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ มันอยู่กับใจ ความหมายของท่านก็ ว่า จะทรมาณอะไรนักหนา เมื่อจิตพอสงบรมเย็นลงไป พออ่อนกำลังแห่งความทรมาณลงก็ ควรพักอ่อน จะผาดโผนอะไรนักหนา ความหมายก็ว่างั้น

ท่านจึงยกม้ามา ม้าตัวใดที่มันคึกคะนองเต็มที่แล้ว การฝึกม้า สารพัดฝึกม้าเขาจะฝึก เต็มเหนี่ยว ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรให้กินน้ำไม่ให้กิน มีแต่ฝึกทำเดี่ยว จนกระทั่งมันค่อยลดพละลงมาๆ การฝึกของเขาก็ลดลงมาๆ นั่นท่านเทียบ จนกระทั่ง ม้าใช้การใช้งานได้ไม่คึกไม่คะนองแล้ว เขาก็ปฏิบัติต่อม้าตามธรรมดา ท่านพูดเพียงเท่านั้น ท่านไม่ได้แยกมา ไ้หมาตัวนี้มันฝึกยังงี้ ท่านไม่ได้ว่านะ เขาฝึกม้าเขาฝึกเขารู้จักประมาณ

ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงถึงไม่รู้จักประมาณ อยากให้ท่านว่าอย่างนั้น ยังเสียดาย แต่เราเข้าใจแล้วละ ถึงท่านไม่ว่าก็เข้าใจแล้ว

ตั้งแต่วันนั้นมา นี่เห็นไหมลงท่าน ตั้งแต่วันนั้นมาเราไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกเลย ถ้าเป็นคนอื่นมาบอก โอ้ย อย่ามาบอก วางั้นเลยนะ นี่ความลงต่อพ่อแม่ครูจารย์มัน ก็ขัดจนกระทั่ง นี่เพราะความเคียดแค้นนะที่พูดนี่นะ เคียดแค้นตั้งแต่ น้ำตา ร่วง พอได้ที่แล้วก็ขัดกันเลย ๆ จนกระทั่งถึงฟ้าดินถล่ม สมใจ นั่น ลงสมใจก็ถึงใจอีกเหมือนกัน นี่เพราะอำนาจแห่งความเคียดแค้น ความมูมานะไม่มีถอย เป็นตายฟาดกันเลย นี่ละเรื่องอรรถเรื่องธรรม เวลาได้มารู้มาเห็นมา มันก็ได้มาสมเหตุสมผลที่เราดำเนินรอดเป็นรอดตายมา การแสดงออกในธรรมทั้งหลายจึงสมเหตุสมผล ไม่เคยสะทกสะท้านว่าจะผิดไป ไม่ว่าธรรมชั้นใดภูมิใด ถึงวิมุตติหลุดพ้น ว่าออกจากหัวใจนี้เลย

เพราะฉะนั้นการแสดงธรรมจึงไม่มีได้แก่ในบทใดบาทใดทั้งนั้น ว่าตรงนี้เทศน์นี้ผิดไปมาแก้ใหม่ หรืออันนี้มันเกินแล้วตัดออก หรือว่าไม่พอแล้วเพิ่มเป็นไม่มี พอดี ๆ ทุกชั้นทุกภูมิของอรรถของธรรมเรื่อยไปจนกระทั่งถึงที่สุดก็พอเหมาะพอดี เพราะฉะนั้นธรรมะทั้งหลายที่เราออกไปแล้วนี้ เขาจะอ่านทบทวนก็อ่านไปอย่างนั้น แต่เราไม่เคยสนใจ เพราะไม่เคยได้แก้ มันเป็นที่แน่ใจจากปัจจุบันที่ออกแล้ว ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ตามสัจตามส่วนของธรรม เราจึงไม่เคยสงสัยอะไรเลย

นี่บรรดาพี่น้องทั้งหลายเป็นชาวพุทธไม่ยอมพระพุทเจ้าให้ยอมเสียนะ อย่าทะนงตัวว่าเก่งกว่าพระพุทเจ้านะ เวลานี้พุทธบริษัทนี้ละมันเก่งกล้าสามารถยิ่งกว่าครู มันเหยียบหัวครูไป ความหยาบโลนของมันมันถึงเหยียบหัวมัน เหยียบหัวคนนั้นคนเก่ง ๆ นั่นละ เรายอมรับพระพุทเจ้าให้ปฏิบัติ ให้ฝึกฝนอบรมตามทางของศาสดา ศาสดาไม่ได้ล้างมือเปิบนะถึงชั้นสลบไสล พระสาวกทั้งหลายฝ่าเท้าแตกก็มี ตาแตกก็มี ก็เคยพูดให้ฟังแล้ว ท่านไม่ได้ถอยนี่นะ นี่ละผู้ที่ง่ายก็ยกให้ว่าชิปปาภิญา ตรัสรู้อย่างรวดเร็ว ๆ ก็มีจำนวนมากแล้วลดลงมา ๆ ก็ซ้าลงมา ๆ

พวกเรานี้พวกทั้งสี่ทั้งหมดหอบพะรุงพะรังไปกับทางจกรม เข้าใจไหม พวกนี้พอจะเป็นไปได้ คือนอนที่ไหนก็ได้ ลูกขึ้นมาเดินจกรมก็พอได้ พวกนี้พวกหอบเสื่อหอบหมอนติดคอไป พวกเนยยะ แปลว่าผู้ควรแนะนำสั่งสอนจุดลากไปได้ เมื่อไปได้แล้วลงหมอนมันก็ลงได้ มันไปข้างหน้ามันก็ได้ พวกนี้พวกสะเทินน้ำสะเทินบก ยมบาลเขาไม่ทราบจะตัดสินใจยังไง คนนี้ควรจะไปนรกหรือจะไปสวรรค์ ถ้าว่าจะลงนรกมันก็ขยับ ๆ จะขึ้นสวรรค์ ถ้าว่าจะไปสวรรค์จริง ๆ เดียวก็ทำท่าโดดลง จ่านรกเลยจะตาย ไม่ทราบว่าจะลงบท

ไหนบาทไหน จะให้ไปนรกหรือจะให้ไปสวรรค์ มันอยู่ที่กลาง ถ้าว่าจะขึ้นมันก็จะลงเสีย หือ จะลงหือมันก็จะขึ้นเสีย เข้าใจหรือพวกเรา พวกยมบาลรำคาญจะตายพวกนี้ โห พลิ๊กพลิ่น

ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้านะ พูดเหล่านี้มันเป็นคติดี ที่เราเทศน์มาแทบเป็นแทบตาย นี้ ด้วยความบริสุทธิ์ใจล้วนๆ แน่ใจล้วนๆ ตลอดมานี้ เขาแสดงมานี้ยอมรับละหรือ ยอมรับพระพุทธเจ้านั่นเอง ธรรมนี้ออกมาจากพระพุทธเจ้าต่างหากนะ เราไม่ได้ออกมาจากเรา เราไม่ได้ใหญ่โตยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ยอมรับพระพุทธเจ้าแล้วหืออ ถ้ายอมรับแล้ว ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามทางของศาสดา แล้วจะผ่านได้ๆ ไม่สงสัย เรื่องที่จะขาดทุนไม่มีการฝึกฝนอบรมตนเองมากน้อยนี้ไม่ขาดทุน มีแต่ได้ ได้มากได้น้อยได้โดยลำดับ แต่ที่จะปล่อยเลยตามเลยจนทั้งนั้น พวกกันจำให้ตึ้นนะ เอาละพูดเพียงเท่านั้น

โยม ปัญหามาจากประเทศอเมริกาครับ ผู้ถามชื่อพิศดี เขาปฏิบัติธรรมะมาตั้งแต่ เล็กๆ จนบัดนี้อายุ ๕๗ ปีแล้วโดยไม่มีครูบาอาจารย์สอนโดยตรง ต่อมาได้อ่านหนังสือ ธรรมะหยดน้ำบนใบบัว ก็เห็นแต่หลวงตาผู้เดียวเท่านั้นที่จะเมตตาแก้ไขปัญหาของเขาได้

ข้อที่ ๑ ครับ ความตายมันจะเกิดขึ้นกับตัวเองได้ทุกวินาที พยายามไม่ประมาท การปฏิบัติอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่

หลวงตา ถูกต้องแล้ว ทัวโลกเขาก็รู้กันหมดอันนี้ แต่มันจะประมาทหรือไม่ประมาท เท่านั้นเอง ความตายมันรู้ด้วยกันทุกคน แต่ทำบาปทำได้วันยังค่ำอีกเหมือนกัน มันจะรู้ ความตายหรือไม่รู้ความตายก็แล้วแต่ละ แต่มันก็ทำบาปได้ เอาละที่พูดนี้ถูกต้องแล้ว

ข้อ ๒ ครับ เขานั่งสมาธิ ปัจจุบันนี้พอจิตสงบแล้ว ก็เอาจิตสงบมาพิจารณาปัญหา ต่างๆ ที่มีอยู่รอบด้าน บางทีก็ทำใจเฉยๆ ก็เกิดความรู้อันหนึ่งขึ้นมา ความรู้นี้คือตัวผู้รู้ใช่หรือไม่

หลวงตา ตอบยากนะ จะให้ตอบว่าไง ถ้าผู้ถามไม่เป็นบ้าแล้วก็ใช่ พูดง่ายๆ เอา อย่างนี้แหละ

โยม ผู้ถามนั่งสมาธิเพื่อให้จิตสงบ แต่ก็ยังไม่เกิดปัญญา นั่งไปตั้งสี่ห้าชั่วโมงก็มีแต่นิมิต ในระยะนี้ ผู้ถามก็เลยเลิกทำ หลวงตามีอุบายอะไรบ้างที่จะปฏิบัติต่อรูปนิมิตอย่างไร ในการนั่งสมาธินานๆ

หลวงตา ถ้าเลิกทำภาวนา ผิด ถ้าเลิกการพิจารณาด้วยจิตทางปัญญานั้นเลิกได้ แต่ให้จิตมีความสงบ เพื่อจะสร้างฐานให้ดีขึ้นแล้วออกพิจารณาทางด้านปัญญาได้อีก เข้าใจหรือเปล่าละ ถ้าเลิกทำสมาธิเลยนั้นเรียกว่าตายทั้งเป็น คนนี้คนตายทั้งเป็น เอาว่าไป

โยม ข้อต่อไปครับ ขอเมตตาจากหลวงตาด้วย ไม่อยากมาเกิดอีกแล้วในโลกนี้ เพราะว่าเคยเกิดมาในโลกนี้นับครั้งไม่ถ้วน ปรารถนาภพนี้เป็นภพสุดท้าย และพยายามประคองใจไม่ให้ยึดติดกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ถือว่าทำทุกอย่างไปตามหน้าที่ ปรารถนาจะบวชใจของเจ้าของ และให้รู้แจ้งแทงตลอดก่อนจะตายจากร่างนี้ไป หลวงตามีอุบายวิธีการอย่างไรช่วยแนะนำด้วย

หลวงตา อุบายวิธีการที่จะไม่ให้เกิดก็คือการภาวนาพิจารณาตั้งที่วันี้แหละ อย่างอื่นไม่อยากเกิดเท่าไรมันก็เกิดวันยังค่ำ การภาวนาเพื่อแก้ไขฐานรากแห่งความเกิดทั้งหลายนี้เป็นงานที่ชอบธรรมอย่างยิ่งแล้ว ควรภาวนาซี อยู่เฉยๆ คิดจะไม่มาเกิดอีกใครก็คิดได้ แต่มันเกิดวันยังค่ำได้ ไม่เกิดประโยชน์อันนั้น ให้พิจารณาพิจารณาทางจิตใจของเราด้วย จิตตภาวนา เข้าใจไหม เอ้าว่าไป

โยม จบไปแล้วจากอเมริกา ทีนี้จากอินเทอร์เน็ตเหมือนกัน กราบเรียนหลวงตา ดั่งต่อไปนี้ ข้อที่ ๑ คนเรามีทั้งดีและชั่วในตัวเอง คนหนึ่งอาจจะไม่ชอบข้อเสียของคนๆ นี้ ก็ว่าคนนี้ชั่ว แต่อีกคนหนึ่งรับข้อเสียตรงนั้นได้และก็เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่มองและให้ความสำคัญกับส่วนดีของเขา ก็ว่าคนนี้ดี จะประเมินอย่างไรคะว่าเขาเป็นคนดีหรือไม่ดี ขอกราบหลวงตาเมตตาแนะนำสั่งสอนด้วยครับ

หลวงตา ไม่ตอบ ชี้แจงตอบ ไม่เกิดประโยชน์ เอ้า ถามข้อใหม่

โยม ข้อ ๒ ครับ ขอเมตตาจากหลวงตาสอนเป็นคติ เรื่องทำอะไรจะชนะใจตนเอง

หลวงตา ก็ต้องมีการมูมานะละซี ตะกั๊นก็พูดแล้ว น้ำตาร่วง เคียดแค้นให้ตัวเอง มูมานะทำความพากเพียรลงไป มันก็แก้ได้โดยลำดับอย่างนี้ อันนี้ก็ต้องมูมานะ อุตสาหะ พยายามขยันหมั่นเพียรทำความดีมีจิตตภาวนาเป็นต้น เท่านั้นละไม่ตอบมาก

(ปัญหาหมดแล้วครับ มหาวิทยาลัยขอนแก่นนิมนต์มาอีก) นี่ละเราไปได้ดอกเตอร์ ทีนี้ละที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นแล้วก็รามคำแหง หนึ่ง ธรรมศาสตร์นี่ก็จะเอาก่อน เพื่อน ถูกผู้ใหญ่ในนามลูกศิษย์เราละว่า อย่าไปทำนะท่านไม่เอา เลยสงบมาเราพูดจริงๆ พูดตามความสัตย์ความจริง โลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรม พูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตามความจริงของโลก และพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตามความจริงเป็นจริงของธรรม เพราะฉะนั้นจึงพูดออกมาตามความรู้สึกที่เป็นจริงของเราว่า เวลานี้มันหมดราคาค่าราคาไปหมดแล้วเรา เอาอะไรมาให้ก็มีราคาแต่สิ่งนั้น แต่เราก็ไม่มีราคาอะไรแหละ ตั้งอะไรไว้ก็เท่านั้น เป็นอย่างนั้น ทุกวันนี้มันเป็นอย่างนั้น มันไม่เอาอะไรเลย พอทุกอย่าง ไม่ว่าอะไรๆ

ในสามแดนโลกธาตุนี้พอหมด นี่เรื่องของธรรม เป็นไปตามธรรม ถ้าเป็นเรื่องของโลกของกิเลสนี้ก็ไปกับตามกิเลส จะตำหนิมันไม่ได้นะ เพราะสายทางของใครของเรา

ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้ว ตั้งเท่านั้นน้อยไป ตั้งหลวงตาบัวเป็นสองดอกเตอร์ สามดอกเตอร์ ตั้งเป็นร้อยดอกเตอร์หลวงตาบัวก็ยังไม่พอ ยังจะเอามากกว่านั้น เข้าใจไหม นี่เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้ มีเท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอ อย่างพระท่านสอนให้เป็นผู้ละหมด ฟังซินะ กิเลสมันเข้าแทรก กิเลสมันเข้าเหยียบหัวธรรมโดยไม่รู้สึกรู้ตัว ผู้บวชมาแล้วไม่มุ่งต่ออะไร เจ้าฟ้ามหากษัตริย์มาบวชแล้วสละหมด ไม่ยุ่งเกี่ยวกับอะไร มีแต่มุ่งธรรมทั้งแท่งๆ ดังที่มีในประวัติหรือมีในตำรับตำราที่ท่านแสดงไว้ กษัตริย์ที่เสด็จออกบวชตามพระพุทธเจ้ามีน้อยเมื่อไร องค์ใดเสด็จออกมาปับเข้าป่าๆ หายเงียบๆ ครั้นกลับเข้ามาก็เป็น สงฆ์ สรรณิ คัจฉามิ ของพวกเรา คือท่านปล่อยหมดโลกามิสทั้งหลายไม่เอาเลย หาแต่ธรรมล้วนๆ เรียกว่าช่วยตัวเองๆ ด้วยธรรมล้วนๆ ด้วยการบำเพ็ญของตนล้วนๆ ผลเป็นของตนขึ้นมาล้วนๆ ในทางฝ่ายธรรม ท่านจึงเป็น สงฆ์ สรรณิ คัจฉามิ ของพวกเราได้

เมื่อนานเข้ากิเลสมันมีโอกาส มันก็หนาขึ้นๆ ที่นี้บวชเข้ามาแทนที่จะมาเสาะแสวงหาอรรถาธรรม มันกลับกลับไปหาส้วมหาดานคือกิเลสตัณหาไปหมดแล้วเวลานี้เป็นบ้ากบยศ กับลาภ สรรเสริญเยินยอ ตั้งชั้นไหนสูงเท่าไรยังเป็นบ้าเข้าไป ก็คือสมัยของพระที่กิเลสหนา ส้วมหาดานหนา ครอบหัวมัน เลยไม่มองหาอรรถาธรรมเลย เดี่ยวนี้มันก็เป็น มันเป็นอย่างนี้จะว่าไง มันหาอรรถาธรรมที่ไหน บวชมาหาตั้งแต่ลาภแต่ยศ หาแต่ชื่อแต่เสียงโด่งดัง ให้เขาได้มองเห็นหน้าตาก็เอา ท่านนี้ท่านเป็นปลัดนะ ท่านเป็นสมุห์นะ ท่านเป็นโบฎีกานะ แล้วดีใจเป็นบ้าไปเลย แล้วท่านเป็นพระครูนะ ยิ่งใหญ่ไป ท่านเป็นเจ้าของคณะ ยิ่งไปใหญ่เลย เป็นบ้าโลกไปหมด ไม่มีธรรมในใจเลย

พระไหนก็ตามถ้างกิเลสได้เข้าเหยียบหัวแล้วมันไม่มองเห็นธรรมทั้งนั้นแหละ มันจะมองเห็นแต่ส้วมแต่ถาดาน ปีนป่ายเหมือนหนอนปีนบนส้วมบนถาดาน กองมูตรกองคูมมีแต่หนอนปีน อันนี้ก็เรื่องกิเลสตัณหากับพวกหนอน ก็พวกเป็นบ้าในยศในลาภ ไม่ว่าท่านว่าเรา ใครเป็นอย่างนั้นเป็นหนอนได้ด้วยกัน ปีนมูตรปีนคูมด้วยกัน ถ้าเราต้องการอรรถธรรมตามคำสอนพระพุทธเจ้า ยอมรับพระพุทธเจ้าแล้ว ให้ปิดอกสิ่งเหล่านี้ อย่างน้อยเป็นเครื่องกังวล มากกว่านั้นชนทุกซ์เข้าใส่ตัวเองหามรรคผลไม่มีเลย ถ้าเป็นนักบวชหรือผู้ปฏิบัติธรรม ถ้าเป็นฆราวาสก็ลืมตัว เข้าใจ วันนี้ก็พูดแ่งหนึ่งๆ แ่งผู้เสาะหาธรรม กับผู้เสาะหาส้วมหาดานคือกิเลสตัณหา มันก็ได้มาคนละแบบอย่างนี้ ที่นี้เมื่อกิเลสได้ส้วมได้ถาดาน

มากๆ แล้ว โยนทองคำทั้งแท่งให้มันไม่เอาละ สู้มูตรสู้คูถของข้าไม่ได้ มันไปอย่างนั้น ผู้มัน
หนาหนาขนาดนั้น เอาละต่อไปนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน
ได้ที่ www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th